USNESENÍ

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 29. dubna 2025 odvolání **obžalovaného Petra C.,** nar. xxx ve xxx, trvale bytem xxx, proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 1. 8. 2024, č.j. 81 T 6/2023-1538, a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr.ř. se odvolání obžalovaného Petra C. zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 1. 8. 2024, č.j. 81 T 6/2023-1538, byl obžalovaný Petr C. v bodě 1. uznán vinným zvlášť závažným zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, 3, 5 písm. a) tr. zákoníku, dílem dokonaným, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a v bodě 2. zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku, jichž se měl dopustit tím, že

   1. dne 5. 12. 2013 v Dětřichově jako jediný zástupce spol. ILLUMINATION SE, IČ: 24292346, se sídlem Klimentská č. p. 1746, Praha (dále jen: „Illumination"), nejprve jménem této společnosti prodal poškozenému Pavlu P., nar. xxx, celkem 5 bytových jednotek s označením xxx až xxx, nacházejících se v budově č.p. 15, v obci Jeseník, část xxx, postavených na pozemcích parcelní číslo xxx a xxx, zapsaných u Katastrálního úřadu pro Olomoucký kraj, Katastrální pracoviště v Jeseníku na LV č. xxx pro obec Jeseník, část xxx, katastrální území xxx (dále jen: „bytové jednotky"),

   kdy uzavřená kupní smlouva byla výsledkem dohody o narovnání, kterou měly být vyřešeny závazky obžalovaného vůči pošk. Pavlu P. z neuhrazených smluv o půjčkách, žalovaných pošk. Pavlem P. vůči obžalovanému nejméně u Krajského soudu v Ostravě ve věcech sp. zn. 17 Cm 404/2011, 17 Cm 405/2011, 17 Cm 406/2011 a 17 Cm 407/2011, kdy pošk. Pavel P. neměl v dlouhodobém úmyslu bytové jednotky vlastnit, ale v budoucnu je dále se ziskem prodat,

   kdy tyto bytové jednotky si spol. Illumination bezprostředně následujícího dne od pošk. Pavla P. pronajala, a to na podkladě nájemní smlouvy ze dne 6. 12. 2013, kdy mimo jiné se spol. Illumination zastoupená opět obžalovaným v článku II. bod 2 zavázala k hrazení příspěvků do fondu oprav domu a na správu domu a na provoz domu (dále jen: „fond oprav"),

   přičemž posléze od konce února 2016, kdy se pošk. Pavel P. rozhodl bytové jednotky prodat, o čemž informoval obžalovaného s nabídkou zpětného odkupu, obžalovaný předstíral vůči pošk. Pavlu P. zprostředkování standardního

obchodu v podobě zařízení odkupu předmětných bytových jednotek pro třetí, na obžalovaném nezávislý subjekt, ačkoliv obžalovaný jednal od počátku se záměrem získat bytové jednotky pro sebe, příp. pro jím ovládanou spol. Illumination, a to bez poskytnutí jakékoliv protihodnoty,

kdy pošk. Pavlu P. zprostředkoval prodej těchto bytových jednotek tak, že mu údajně zajistil zájemce o koupi, a sice spol. Exora trading s.r.o., se sídlem Trojická 1910/7, Nové Město, Praha 2, IČ: 02241463 (dále jen: „Exora trading“), která však byla od počátku tendenčně nastrčeným, s obžalovaným spřízněným a přinejmenším zčásti obžalovaným ovládaným subjektem, do níž byli prostřednictvím třetí osoby jako statutární orgány formálně dne 23. 3. 2016 instalováni Marek V. a Dalibor D., kdy za společnost dále rovněž jen formálně jednal na podkladě účelově získané generální plné moci ze dne 23. 3. 2016 Peter D.,

který byl současně bezprostředně před sjednáním smluvních dokumentů mezi Exora trading a pošk. Pavlem P. na popud a z vůle obžalovaného zvolen předsedou Společenství vlastníků domu č. p. 15, Dětřichov, IČ: 03781976, se sídlem 790 01 Dětřichov, Na Mýtince 15 (dále jen: „SVJ“) se vznikem funkce ke dni 30. 3. 2016,

kdy v návaznosti na zprostředkovatelskou nabídku obžalovaného uzavřel dne 23. 3. 2016 v Rožnově pod Radhoštěm pošk. Pavel P. se spol. Exora trading, jednající na základě plné moci prostřednictvím Petera D., smlouvu o budoucí smlouvě kupní, kdy podpisy na smlouvě byly úředně ověřeny dne 1. 4. 2016, jejíž koncept byl mimo jiné zaslán k rukám obžalovaného a na jejímž základě mělo dojít k uzavření kupní smlouvy k bytovým jednotkám za kupní cenu ve výši 8 200 000 Kč za podmínky úhrady kupní ceny do 20. 4. 2016 na účet budoucího prodávajícího pošk. Pavla P.,

přičemž aniž by spol. Exora trading v době jednání o odkupu bytových jednotek měla k dispozici finanční prostředky na takový odkup anebo činila jakékoliv kroky k jejich zajištění a tím k zaplacení kupní ceny, oznámila dne 18. 4. 2016 pošk. Pavlu P., že jednak již dne 4. 4. 2016 uzavřela se spol. Illumination, v zastoupení obž. Petrem C., smlouvu o budoucí smlouvě kupní na totožné bytové jednotky s tím, že vůči kupní ceně ve výši 8 200 000 Kč ze smlouvy o budoucí kupní smlouvě ze dne 23. 3. 2016, budoucí kupující spol. Exora trading jednostranně započítává pohledávku ve výši 10 000 000 Kč vzniklou údajně z titulu náhrady škody, vzniklé úhradou smluvní pokuty ze strany spol. Exora trading rovněž ve výši 10 000 000 Kč s tvrzením úhrady vystavením směnky avalované vedlejším účastníkem jako ručitelem, a to Markem V., kdy škoda byla údajně uplatněna spol. Illumination u spol. Exora trading pro porušení smluvní deklarace o neexistenci závazků váznoucích na bytových jednotkách, kdy spol. Exora trading v totožném dopise ze dne 18. 4. 2016 konstatovala, že se dne 15. 4. 2016 údajně dozvěděla o skutečnosti, že pošk. Pavel P. dlužil do fondu oprav SVJ celkovou částku ve výši 560 366 Kč, kdy obžalovaný za spol. Wellness Jeseník, s.r.o., se sídlem 790 01 Jeseník, Na Mýtince 15, IČ: 01748351, která na základě smlouvy měla vykonávat funkci správce domu, kterou však obžalovaný rovněž fakticky ovládal, zajistil dne 15. 4. 2016 zaslání výzvy k úhradě údajně dlužné částky z titulu neuhrazených poplatků do fondu oprav adresované pošk. Pavlu P.,

přičemž předmětné pohledávky svědčící ve prospěch spol. Illumination z titulu smluvní pokuty, resp. ve prospěch spol. Exora trading z titulu požadované náhrady škody za úhradu smluvní pokuty, byly fiktivně vytvořené, obžalovaný věděl, že žádná taková pohledávka za poškozeným SVJ nesvědčí a jejich existence byla pošk. Pavlu P. deklarována toliko se záměrem získat od něho bytové jednotky bez poskytnutí protihodnoty s tím, že byl rovněž vyzván jednak shora předmětným dopisem ze dne 18. 4. 2016 a jednak výzvou ze dne 9. 6. 2016 k úhradě zbylé částky ve výši 1 800 000 Kč ve prospěch spol. Exora trading a k podpisu kupní smlouvy na bytové jednotky,

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Říhová.

kdy za totožným účelem byla dne 10. 10. 2016 u Okresního soudu v Jeseníku podána na pošk. Pavla P. žaloba žalobce spol. Exora trading o nahrazení projevu vůle, projednávaná pod sp. zn. 5 C 196/2016, s cílem zajistit převod vlastnického práva k bytovým jednotkám ve prospěch spol. Exora trading na základě uměle vytvořených pohledávek a z toho vyplývajícího neoprávněného zápočtu, a toto jednání obžalovaného tak směřovalo ke způsobení škody pošk. Pavlu P. ve výši 10 000 000 Kč, k níž nedošlo z důvodu obrany poškozeného v tomto civilním řízení, kdy žaloba žalobce spol. Exora trading byla pravomocně zamítnuta, fakticky pak obžalovaný způsobil poškozenému škodu ve výši 738 386,55 Kč, představující údajně dlužnou částku neuhrazenou do fondu oprav SVJ ze strany pošk. P., včetně příslušenství v podobě úroků z prodlení, kterou poškozený Pavel P. na podkladě výzvy ze dne 15. 4. 2016 a ze dne 2. 6. 2016 z důvodu opatrnosti uhradil ve třech splátkách ve dnech 23. 5. 2016, 1. 6. 2016 a 16. 6. 2016 do fondu oprav SVJ, a to na účet spol. Wellness Jeseník s.r.o.

2. dne 25. 8. 2018 v Rožnově pod Radhoštěm se záměrem získat pro sebe nemovitosti v osobním vlastnictví svého bratra pošk. Jiřího C., nar. xxx, bytem xxx, a to konkrétně pozemek parcelní č. xxx, jehož součástí je stavba č.p. xxx a pozemek parcelní č. xxx, vše nacházející se v obci a katastrálním území xxx, zapsaných na listu vlastnictví č. xxx, vedeného u Katastrálního úřadu pro Zlínský kraj, Katastrální pracoviště Valašské Meziříčí (dále jen: „nemovitost v obci xxx“), a to bez poskytnutí jakékoliv protihodnoty, předstíral obžalovaný sjednání standardního obchodu zahrnujícího koupi této nemovitosti v obci xxx, když s pošk. Jiřím C. ve shora uvedený den uzavřel smlouvu o koupi nemovitosti za částku ve výši 1 580 000 Kč, kdy sjednanou částku ve stanovených termínech však obžalovaný nevyplatil, s poškozeným přerušil styk a dne 10. 9. 2018 podal návrh na vklad vlastnického práva k nemovitosti v obci xxx ve svůj prospěch, přičemž deklaroval uhrazení kupní ceny jednostranným zápočtem dluhu ve výši 2 121 362,24 Kč, který měl vzniknout nehrazením příspěvků ze strany pošk. Jiřího C. do fondu oprav Společenství vlastníků domu č.p. 15, Dětřichov (dále jen: „SVJ“), kdy za tím účelem obžalovaný předstíral postoupení této pohledávky dne 19. 6. 2018 ze strany SVJ, kterého byl předsedou, ve prospěch spol. Illumination SE, se sídlem Klimentská 1746/52, Praha 1, Nové Město, IČ: 24292346, které byl statutárním orgánem a následně rovněž předstíral dne 20. 6. 2018 postoupení téže pohledávky ze strany spol. Illumination SE ve svůj prospěch jakožto fyzické osoby, ačkoliv šlo od počátku o úkony fiktivní, neoprávněné, kdy obžalovaný věděl, že žádná taková pohledávka fakticky neexistuje a navíc šlo o úkony prováděné bez náležité protihodnoty a ekonomického smyslu, realizované pouze s cílem provést shora uvedený zápočet a tímto postupem obžalovaný neoprávněně získal vlastnictví k nemovitosti v obci xxx, a způsobil tak pošk. Jiřímu C. škodu odpovídající hodnotě nemovitosti určené v kupní smlouvě, tj. 1 580 000 Kč, kdy poškozený Jiří C. se musel bránit jednání obžalovaného a výlučné vlastnictví poškozeného k nemovitosti v xxx bylo opět zapsáno do katastru nemovitostí až na podkladě rozsudku Okresního soudu ve Vsetíně – pobočka ve Valašském Meziříčí ze dne 27. 10. 2021, sp. zn. 19 C 197/2018.

2. Za to byl odsouzen podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 5 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 228 odst. 1 tr.ř. byl zavázán povinností zaplatit na náhradě majetkové škody poškozenému Pavlu P., bytem xxx, částku ve výši 738 386,55 Kč. Podle § 229 odst. 1 tr.ř. byl poškozený Jiří C., bytem xxx, odkázán se svým nárokem na náhradu majetkové škody ve výši 396 134 Kč na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný Petr C. odvolání, kdy v jeho písemném odůvodnění, zpracovaném obhájkyní, uvedl, že je zaměřeno proti všem výrokům, jež se ho

dotýkají, tedy výroku o vině, trestu i náhradě škody, neboť je přesvědčen, že řízení trpělo vadami, majícími vliv na správnost a zákonnost napadeného rozsudku, zejména pro nejasnost a neúplnost skutkových závěrů. Skutečnosti, které napadený rozsudek pokládá za prokázané, jsou v rozporu se skutkovými zjištěními, správným hodnocením důkazů, respektive z provedených důkazů nevyplývají. Dle jeho názoru v řízení před nalézacím soudem nebylo spolehlivě prokázáno ani to, že by se podvodného jednání dopustil, natož aby jednal v úmyslu sebe či jiného obohatit. Závěry nalézacího soudu, k nimž dospěl v napadeném rozsudku v rámci výroku o jeho vině, jsou chybné a založené na pouhých domněnkách a svědectví osob, jejichž věrohodnost je přinejmenším sporná. Od bodu 7. odůvodnění opravného prostředku se zabýval problematikou výše příspěvků do fondu oprav SVJ Dětřichov, kdy k výši těchto existuje listinný důkaz, a to Zápis z jednání shromáždění společenství vlastníků domu č.p. 15, Dětřichov ze dne 25. 8. 2015, z jehož obsahu vyplývá, že na shromáždění byla přijata výše příspěvku na správu domu ve výši 1 000 Kč na jednotku, výše měsíčních záloh za služby 5 000 Kč za jednotku a schválená výše příspěvku na opravy a rekonstrukce a modernizace domu ve výši 195,50 Kč za 1 m^2 plochy. Tohoto shromáždění se kromě Pavla P. zúčastnili všichni ostatní vlastníci, tedy Jiří C., Adam J. a Petr C., v zastoupení Petrem C. i společnost ILLUMINATION SE. Přes existenci tohoto důkazu nalézací soud bez zjevného důvodu upřednostnil důkaz svědeckou výpovědí Jiřího C., tedy potvrdil, že poplatky byly na předmětném shromáždění odsouhlaseny v řádově nižších částkách. Naproti tomuto poškozený Pavel P. naopak výši příspěvku nikdy nezpochybňoval a rozpor mezi výpověďmi obou poškozených nalézací soud přešel toliko konstatováním, že poškozený Pavel P. nemusel mít v tomto ohledu objektivní informace. Za účelem vyvrácení tvrzení poškozeného J. C. předložil jako důkaz čestné prohlášení Adama J. jako jediné další osoby, která měla jako ověřovatel zápisu vědomost o částkách odsouhlasených na shromáždění. V případě jakýchkoliv pochybností navrhl výslech jmenované osoby. Dle jeho názoru pozdější zpochybnění výše jednotlivých příspěvků do SVJ ze strany poškozeného J. C. bylo tvrzením čistě účelovým v rámci procesní strategie jeho osoby jako žalobce v civilním řízení. Pohledávka z titulu nezaplacených příspěvků do SVJ pak byla pohledávkou existující a řádnou a její započtení na kupní cenu nemovitosti v xxx bylo z jeho strany, jakožto obžalovaného, zcela legitimním právním jednáním. V souvislosti s přiměřeností výše poplatků do fondu SVJ se nalézací soud nezabýval velikostí objektu č.p. 15 Dětřichov, kdy se jedná o stavební komplex s obrovskou rozlohou a společné části nemovitosti svým rozsahem odpovídají výši poplatku. Od bodu 13. odůvodnění opravného prostředku se pak obžalovaný zabýval problematikou údajného ovládání společnosti Exora trading s.r.o. Zde uvedl, že je nucen přiznat, že patrně z důvodu jeho vlastní naivity a neopatrnosti byla jeho osoba zneužita jako obětní beránek v rámci prosazování zájmu osob, kterým důvěřoval, se kterými léta spolupracoval a považoval je dokonce za své přátele. Důvody jednání těchto osob mu dodnes nejsou jasné, ale vývoj trestního řízení jej utvrdil v tom, že se stal snadným cílem nejen pro organizátory celé podvodné akce, ale rovněž pro orgány činné v trestním řízení, které se od samého počátku nezabývaly možností, že by skutky, které mu byly kladeny za vinu, mohly být dílem jediného člověka a indikují spíše koordinovanou akci více osob. Je přesvědčen, že jednou z těchto osob, patrně osobou hlavní, je pan Robert O., kdy v zásadě po bod 27. odůvodnění opravného prostředku pak poukazuje na jednotlivé skutečnosti, které dle jeho názoru tento jeho závěr plně odůvodňují a také v tomto směru nabízí konkrétní důkazní prostředky. Od bodu 28. odůvodnění opravného prostředku pak uvádí argumenty k nejdůležitějším bodům napadeného rozsudku, kdy poukazuje na skutečnosti, které v napadeném rozsudku uváděl nalézací soud a z nichž v rámci svých hodnotících úvah vycházel, přičemž naproti nim staví svoji argumentaci a své hodnotící závěry. Takto se vyjádřil k bodům 44., 45., 48., 49., 50., 51., 58., 61., 62., 63. odůvodnění napadeného rozsudku. S ohledem na dle jeho názoru nedostatečně zjištěný skutkový stav navrhl rozsáhle doplnit dokazování, a to výslechem svědků J. B.

a R. M. Jelikož se nalézací soud dostatečně nezabýval obsahem spisu, vedeného u Okresního soudu v Jeseníku pod sp.zn. 5 C 196/2016, navrhl doplnit dokazování analýzou digitálních stop, zejména ve vztahu k dokumentům zaslaným společnosti Exora trading s.r.o. jménem společnosti ILLUMINATION SE, dále analýzou insolvenčního spisu vedeného Městským soudem v Praze pod sp.zn. MSPH 91 INS 21065/2016, znaleckým posudkem na vyčíslení výše nákladů na stavbu Dětřichov s ohledem na přiměřenost výše poplatků do fondu oprav SVJ Dětřichov. S ohledem na výpovědi obou poškozených, tedy J. C. a P. P., kteří se navzájem dobře znají, je zde obsahová i časová provázanost jejich trestních oznámení, což svědčí o vzájemné koordinovanosti jejich postupu, což vzbuzuje pochybnosti o věrohodnosti jejich výpovědí, a proto za účelem prokázání koordinace postupu poškozených vůči němu navrhl vypracování analýzy komunikace mezi nimi v období podání trestních oznámení, a to jak komunikace telefonické, mailové, tak i prostřednictvím SMS. Za stejným účelem pak navrhl vypracování psychologického posudku na posouzení věrohodnosti výpovědí obou poškozených, zda vykazují známky předchozí přípravy a koordinace, resp. jejich autenticity. Dle jeho názoru nalézací soud při hodnocení pravosti jeho podpisu na klíčových dokumentech nepřihlédl ke specifikům daného případu a je přesvědčen, že zamítnutím jeho návrhu na provedení důkazu znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví za účelem potvrzení či vyloučení jeho podpisu na údajné smlouvě o budoucí kupní smlouvě ze dne 4. 4. 2016 porušil nalézací soud jeho právo na spravedlivý proces. Tyto navržené důkazy doplnil i dalšími důkazními návrhy ve vztahu k osobě svědka Roberta O., jak bylo zmíněno již výše. Závěrem svého opravného prostředku navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k doplnění dokazování, popřípadě státnímu zástupci k došetření. Tento opravný prostředek pak následně doplnil obžalovaný sám svým podáním ze dne 29. 4. 2025, kdy poukázal na nesprávné skutkové zjištění, pokud jde o posouzení jeho údajné účasti na trestné činnosti, kdy dle jeho názoru závěr nalézacího soudu v tomto směru trpí vážnou vadou nesprávného skutkového zjištění. V tomto směru poukázal na podepsání plných mocí, jak o těchto hovoří pod bodem 56. odůvodnění napadeného rozsudku, kdy ve skutečnosti však plné moci byly podepsány v různých dnech. Nesprávné hodnocení důkazů o podpisu plné moci dle jeho názoru mělo nepochybný vliv na závěr o jeho údajné účasti na trestné činnosti. Byla také opomenuta existence jiné osoby s motivem, prostředky a příležitostmi, kdy pod jednotlivými body následně odůvodnil její možnosti a vliv, jakož i motiv činnosti v předmětné trestní věci. Postup nalézacího soudu shledává v rozporu se zásadou presumpce neviny a zásadou in dubio pro reo, kdy při existenci zásadních nejasností a vnitřních rozporů ve skutkovém stavu měl nalézací soud rozhodnout v jeho prospěch. Chybná skutková zjištění a nesprávné hodnocení důkazů ve spojení s ignorováním alternativní verze skutkového děje představují vážné porušení jeho práva na spravedlivý proces. Závěrem svého opravného prostředku navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil, věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí nebo po zrušení tohoto věc vrátil státnímu zástupci k došetření, eventuálně, aby jej zprostil obžaloby v plném rozsahu.

4. Ve veřejném zasedání, konaném ohledně ve věci podaného opravného prostředku, obhájkyně obžalovaného v podstatných bodech přednesla odvolání ve shodě s jeho písemným vyhotovením a zdůraznila z něj, že se orgány činné v trestním řízení dostatečně nezabývaly prověřováním skutku a angažovaností dalších osob v předmětné věci a zaměřily se toliko na osobu jejího klienta. V řízení před nalézacím soudem nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, nebylo možno tedy dospět k závěru, že skutek, který je uveden ve výroku napadeného rozsudku, se skutečně stal, ani k závěru, že jej spáchal její klient. Proto považuje napadený rozsudek za vnitřně rozporný a nepřezkoumatelný. Intervenující státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci v rámci svého vyjádření k opravenému prostředku uvedl, že rozsah hodnotících úvah nalézacího soudu je velmi podrobný a v rámci tohoto se zabýval všemi podstatnými momenty věci. Pokud obhajoba shledávala spornými

otázky poplatků do fondu oprav a propojení obžalovaného se společností Exora trading s.r.o., pak této problematice se nalézací soud výslovně věnoval pod body 57., 58., resp. v bodech 48.-51. odůvodnění napadeného rozsudku. Pokud bylo namítáno ze strany obhajoby, že na trestném jednání se měly podílet další osoby, pak tuto skutečnost nalézací soud v napadeném rozsudku zmínil, nicméně je třeba uvést, že se řízení nachází ve stádiu projednání odvolání a celé řízení je vázáno zásadou obžalovací, kdy tedy před soud byl ze strany Krajského státního zastupitelství v Ostravě postaven obžalovaný, vůči kterému svědčí zásadní důkazy, a to, že byl hlavní postavou celého jednání a jeho motivace je pak rozebrána v rámci hodnotících úvah nalézacího soudu. Uložený trest byl vyměřen na samé spodní hranici trestní sazby a shledal jej zákonným. Dle jeho názoru námitky, směřující vůči hodnocení důkazů nalézacím soudem, nemohou být úspěšné. K dotazu předsedy senátu na problematiku doplnění dokazování u veřejného zasedání obhájkyně obžalovaného uvedla, že navrhuje provést důkazy uvedené v písemných vyhotoveních odvolání před nalézacím soudem. V rámci konečných návrhů státní zástupce navrhl, aby odvolání obžalovaného bylo jako nedůvodné podle § 256 tr.ř. zamítnuto, obhájkyně obžalovaného navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení, stejně tak učinil návrh i obžalovaný, který jej dále doplnil v tom směru, že eventuálně by věc mohla být vrácena i státnímu zástupci.

5. Vrchní soud v Olomouci jako soud odvolací (§ 252 tr.ř.) předně zjistil, že odvolání bylo podáno osobou oprávněnou podle § 246 odst. 1 písm. b) tr.ř. a tato tak učinila v zákonné lhůtě, vyplývající z ustanovení § 248 odst. 1 tr.ř.

6. Jelikož odvolací soud neshledal důvod k zamítnutí či odmítnutí odvolání podle § 253 tr.ř., přezkoumal proto podle § 254 odst. 1 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlížel, jen pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. S ohledem na vymezení obsahu opravného prostředku obžalovaného, nebyla přezkumná činnost odvolacího soudu nijak omezena.

7. V řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, nebylo shledáno podstatných vad, které by měly za následek, že v tomto řízení byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby a které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku **/§ 258 odst. 1 písm. a) tr.ř./.** V tomto směru obžalovaný nevznesl žádných výhrad.

8. Přezkoumáním napadeného rozsudku z hledisek uvedených v **§ 258 odst. 1 písm. b), c) tr.ř.** dospěl odvolací soud k závěru, že se v něm krajský soud správně, logicky a přesvědčivě vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Uvedl, jaké důkazy provedl, jak je hodnotil, jak se vypořádal s obhajobou obžalovaného a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. Skutkovým zjištěním nelze vytýkat nejasnost či neúplnost, rozsudek netrpí podstatnými vadami a svým obsahem odpovídá zákonným kritériím uvedeným v ustanovení § 120-122 tr.ř., pokud jde o výrok, a ustanovení § 125 tr.ř. ve vztahu k odůvodnění. K rozsahu provedeného dokazování je možno uvést, že nalézací soud provedl dostupné důkazy v rozsahu pro rozhodnutí nezbytném v souladu s ustanovením **§ 2 odst. 5 tr.ř.** a zjistil tak skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V opravném prostředku s ohledem na jeho hodnocení důkazní situace obžalovaný dospěl k alternativnímu závěru, že po zrušení napadeného rozsudku bude třeba věc vrátit nalézacímu soudu, eventuálně státnímu zástupci k došetření, a to za účelem doplnění dokazování důkazy, které specifikoval v odůvodnění svého opravného prostředku. V tomto směru je třeba uvést, že provedení některých z jím uváděných důkazů navrhl již v řízení před nalézacím soudem, kdy se konkrétně jednalo o návrh na vypracování znaleckého posudku na pravost jeho podpisu na smlouvě o smlouvě budoucí. K uvedenému zastává odvolací soud následující stanovisko.

9. V obecné rovině je možno konstatovat, že nalézací soud měl k dispozici dostatek důkazů, na základě kterých a po jejichž vyhodnocení mohl přijmout ve věci jednoznačné a nezpochybnitelné rozhodnutí, což také učinil. S oporou judikatury Ústavního soudu (usnesení, sp.zn. I. ÚS 234/04, sp.zn. I. ÚS 972/09) je možno uvést, že není procesní povinností obecných soudů vyhovět každému důkaznímu návrhu, který účastník řízení navrhne, proto neprovedení navrhovaného důkazu ještě neznamená, že řízení jako celek nebylo spravedlivé. Je regulérní navržený důkaz neprovést, jestliže skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení byl navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, není-li navržený důkaz způsobilý ověřit, ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, anebo je důvodně nadbytečný, jelikož skutečnost, k níž má být proveden, byla již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností ověřena nebo vyvrácena jinak (sp.zn. I. ÚS 733/01, sp.zn. III. ÚS 569/03, sp.zn. IV. ÚS 570/03, sp.zn. II. ÚS 418/03), přičemž rozsah dokazování je z jiných důkazních pramenů dostatečný pro to, aby bylo možno náležitě zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí (sp.zn. I. ÚS 566/03).

10. Vycházejíc z těchto postulátů hodnotil odvolací soud zmíněný důkazní návrh, který uplatnil obžalovaný Petr C. u hlavního líčení, přičemž argumentaci, kterou k tomuto uvedl v bodě 53. odůvodnění napadaného rozsudku nalézací soud, vnímá odvolací soud jako logickou, důvodnou, mající oporu v provedeném dokazování z pohledu jeho úvah ohledně objektivizace skutkového stavu věci. Za této situace odvolací soud neshledal, že by nalézací soud postupoval nesouladně se zákonem, když odmítl obžalovaným navržený důkaz provést právě pro jeho nadbytečnost, jež vyplývá z komplexního vyhodnocení ve věci provedených důkazů. Pokud jde o další rozsáhlé navržené dokazování v odůvodnění opravných prostředků obžalovaného, pak ve vztahu k těmto na dotaz předsedy senátu a v zásadě i shodně s petitem obou opravných prostředků obžalovaného obhájkyně u veřejného zasedání uvedla, že tyto nenavrhuje provést ve veřejném zasedání, ale po zrušení věci v řízení před nalézací soudem. Dle přesvědčení odvolacího soudu měl nalézací soud v předmětné věci k dispozici dostatek důkazních prostředků, po jejichž vyhodnocení dospěl a formuloval takový průběh skutkových dějů, o nichž není důvodných pochybností tak, jak to má na mysli ustanovení § 2 odst. 5 tr.ř. V tomto směru tedy byly plně respektovány mantinely citovaného zákonného ustanovení a nedošlo k žádným pochybením, které z pohledu skutkových zjištění namítal ve svém opravném prostředku obžalovaný.

11. Z obsahu opravného prostředku obžalovaného je zřejmé, že jeho námitky atakují zejména hodnotící činnost nalézacího soudu, tedy hodnocení důkazů. Ve vztahu k této problematice v obecné rovině odvolací soud uvádí, že v postupu orgánů činných v trestním řízení, jež je naznačen v ustanovení **§ 2 odst. 6 tr.ř.,** je vyjádřena jedna ze základních zásad českého trestního řízení, a to zásada volného hodnocení důkazů. V rámci této v řízení před soudem je to právě nalézací soud, který má právo, ale také povinnost hodnotit jím provedené důkazy. Zde je možno připomenout, že zákonodárce poměrně významným způsobem omezil možnost odvolacího soudu zasahovat do hodnocení důkazů provedeného nalézacím soudem, což vyplývá z ustanovení § 263 odst. 7 tr.ř., kde je deklarováno, že „odvolací soud je vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně, s výjimkou těch důkazů, které ve veřejném zasedání sám provede“. V zásadě i judikatura Ústavního soudu stojí na stanovisku, že zasahovat do hodnocení důkazů soudem prvního stupně lze pouze tehdy, pokud je takovéto hodnocení v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů. Hodnocení důkazů nalézacím soudem v předmětné věci bylo provedeno v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr.ř. při pečlivém uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu. Bylo důsledně dbáno, aby byly stejně pečlivě objasněny okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obžalovaného. Nalézacímu soudu nelze vytknout, že by některý důkaz neprovedl, některý z provedených důkazů nehodnotil či že by hodnocení důkazů bylo provedeno v rozporu se zákonem, pravidly formální logiky nebo v extrémním rozporu

s obsahem provedených důkazů. Nebylo rovněž zjištěno, že by nalézací soud hodnotil provedené důkazy výběrově nebo jiným než zákonným způsobem. Za této situace s odkazem na příslušné pasáže napadaného rozsudku se odvolací soud neztotožnil s námitkami odvolatele ohledně nesprávného hodnocení důkazů nalézacím soudem, ale naopak s hodnocením důkazů se ztotožnil a podle § 263 odst. 7 věta poslední tr.ř. je tímto hodnocením důkazů také vázán. Proto je možno v podrobnostech odkázat na hodnotící pasáže odůvodnění napadaného rozsudku.

12. S obhajobou obžalovaného se v napadeném rozsudku nalézací soud náležitě vypořádal. V zásadě reagoval na jeho odvolací námitky, přičemž se odvolací soud s jeho argumentací a závěry plně ztotožnil. Za této situaci by mohl být postačující odkaz na příslušné pasáže napadeného rozsudku, neboť tyto jsou opakováním jeho obhajoby a v napadeném rozsudku se s nimi nalézací soud náležitým způsobem vypořádal, včetně přiléhavého odůvodnění svých závěrů. Takovýto postup odvolacího soudu je v souladu s judikaturou Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva, dále jen ESLP (srov. např. II. ÚS 583/13, I. ÚS 32/12, II. ÚS 2947/02 či rozhodnutí ESLP ve věci Van de Hurk proti Nizozemsku ze dne 19. 4. 1994, ve věci Higinsová a další proti Francii ze dne 19. 2. 1998, případ. ve věci Helle proti Finsku ze dne 19. 2. 1997). Zejména v poslední zmiňované věci ESLP deklaroval, že odvolací soud se při zamítnutí odvolání může omezit i na převzetí odůvodnění soudu nižšího stupně. Stejně tak ESLP např. ve věci Garcia proti Španělsku uvedl, že odvolací soud se při zamítnutí odvolání v principu může omezit i na převzetí odůvodnění soudu nižšího stupně.

13. I přes uvedené považuje odvolací soud za vhodné vyjádřit se k námitkám, které obžalovaný uvedl ve svém opravném prostředku.

14. Předně je nutno zdůraznit, že se v zásadě nejedná o námitky nové, neboť tyto již byly uplatněny v rámci jeho obhajoby v řízení před nalézacím soudem, který se s nimi náležitým způsobem vypořádal. Obžalovaný v zásadě předestírá svoji verzi průběhu skutkového děje, v rámci toho pak i své hodnotící úvahy k jednotlivým provedeným důkazům, přičemž na základě těchto následně dospívá k závěru o nutnosti dalšího dokazování před nalézacím soudem. S tímto postupem se však nelze ztotožnit, neboť nemá oporu v provedeném dokazování. Oproti tomuto nalézací soud správně v rámci svých úvah o vině obžalovaného vyšel z komplexního posouzení ve věci provedených důkazů, hodnotil věrohodnost výpovědí obžalovaného, poškozených, dalších svědků, jakož i další důkazy popsané zejména pod body 18.-39. odůvodnění napadeného rozsudku. Nosnou linií opravného prostředku obžalovaného byla jeho argumentace ve směru nesprávného hodnocení důkazů nalézacím soudem, přičemž k tomuto je možno odkázat jednak na pasáže uvedené výše, ale dále i na pasáže uvedené v odůvodnění napadeného rozsudku, kde se nacházejí hodnotící úvahy nalézacího soudu. Z těchto je zřejmé, jaké důkazy provedl, jak je hodnotil a k jakým závěrům dospěl, jakým způsobem se vypořádal s obhajobou obžalovaného, jednotlivými svědeckými výpověďmi, jakož i důkazy listinné povahy. Je třeba opětovně zdůraznit, že důkazy hodnotil komplexně ve všech vzájemných souvislostech, kdy i výpovědi svědků byly doplňovány listinnými důkazy a na základě takto provedeného hodnocení důkazů bylo možno jednoznačně objektivizovat a ustálit skutkový děj tak, jak je vtělen do skutkových vět napadeného rozsudku.

15. Pokud jde o vypořádání se s konkrétními odvolacími námitkami obžalovaného, pak je vhodné předně poukázat na stylizaci napadeného rozsudku, kdy nalézací soud pod bodem 41. jeho odůvodnění shrnul obhajobu obžalovaného v rámci bodu 1. napadeného rozsudku, kdy následně z pohledu výsledků provedeného dokazování reagoval na jeho jednotlivé obhajovací námitky, které v rámci řízení před nalézacím soudem vznesl a které, jak již bylo uvedeno, jsou v zásadě totožné s těmi, které jsou uvedeny v jeho opravném prostředku. Pakliže pod bodem 43. odůvodnění napadeného rozsudku nalézací soud vyhodnotil

v podstatných částech s odkazem na výsledky provedeného dokazování vyjádření obžalovaného ohledně samotné trestné činnosti jako nepravdivá, vedená snahou vyvinit svoji osobu z jednání, jež je mu kladeno za vinu, pak vycházel ze skutečností, jež jsou popsány podrobně v dalších bodech odůvodnění napadeného rozsudku, přičemž odvolací soud se s tímto jeho závěrem plně ztotožnil. Tyto jsou pak atakovány ze strany obžalovaného v rámci opravného prostředku, kdy u jednotlivých bodů polemizoval se závěry, k nimž dospěl nalézací soud a v zásadě v tomto duchu je pak vedeno ve věci podané odvolání.

16. Jako jednu z podstatných námitek odvolací soud vnímá poukaz na nevěrohodnost výpovědí poškozených Pavla P. a Jiřího C., kdy ve vztahu k těmto obžalovaný navrhl i vypracování znaleckého posudku za účelem posouzení věrohodnosti jejich výpovědí, kdy jeho provedení směřoval na řízení před nalézacím soudem po zrušení napadeného rozsudku soudem odvolacím. K této námitce je třeba uvést, že nalézací soud si byl této skutečnosti nepochybně vědom, což vyplývá z jeho obsáhlé argumentace uvedené pod bodem 42. odůvodnění napadeného rozsudku. Pokud dospěl k závěru, že výpovědi obou svědků má jednoznačně za věrohodné, pak s tímto se odvolací soud plně ztotožnil, neboť ani on neshledal žádné skutečnosti, které by výpovědi obou svědků jakkoliv zpochybňovaly, event. že by tito byli vedeni jakoukoliv snahou poškodit obžalovaného. Veškeré kroky, které činili jak v předmětném trestním řízení, tak i ve vedených civilních sporných řízeních, které byly vyvolány za účelem ochrany jejich oprávněných zájmů či v rámci jejich obrany před jednáním obžalovaného či skutečnosti, které v rámci těchto uváděli, mají oporu v předloženém spisovém materiále. Tyto jejich kroky byly logické, důvodné a pakliže mezi nimi existoval jistý rozpor v rámci jejich tvrzení ohledně výše povinných odvodů do fondu oprav SVJ Dětřichov, pak tímto se nalézací soud přiléhavým způsobem zabýval a jeho odůvodnění je opět logické, vycházející z komplexního vyhodnocení ve věci provedených důkazů. Proto se odvolací soud neztotožnil s námitkou obžalovaného, že nalézací soud tento rozpor ve výpovědích obou svědků - poškozených toliko přešel konstatováním, že poškozený Pavel P. nemusel mít v tomto ohledu objektivní informace. Jelikož výpovědi svědků Jiřího C. a Pavla P. byly v rámci bodů 1. a 2. výroku napadeného rozsudku vyhodnoceny jako věrohodné, procesně plně využitelné, tento závěr pak našel odraz v reakci odvolacího soudu na odvolací námitky obžalovaného Petra C. ve vztahu k jednání obou zmiňovaných svědků.

17. Obžalovaný ve svém opravném prostředku předně napadl závěry nalézacího soudu ohledně výše příspěvků do fondu oprav SVJ Dětřichov. Zde je možno uvést, že touto problematikou se nalézací soud zejména zabýval pod body 57. a 58. odůvodnění napadeného rozsudku, kde uvedl skutečnosti a důkazy, z nichž v rámci svých úvah v tomto směru vycházel. Předně důvodně poukázal na výpověď Jiřího C., která je zachycena pod bodem 9. odůvodnění napadaného rozsudku a z které mimo jiné vyplývá, že v době, kdy proběhla v xxx schůze za účelem stanovení výše předmětných poplatků, zastával pozici předsedy SVJ a dále podrobně popsal průběh této schůze, které se účastnil on spolu s obžalovaným. Pokud jde o Adama J., ten nepřijel z Brna a bylo dohodnuto, že mu protokol obžalovaný přiveze k podpisu, což se také stalo, a nebyl přítomen poškozený Pavel P. Obžalovaný, tedy jeho bratr, zastupoval i společnost ILLUMINATION SE, přičemž také uvedl, jaké částky a v jaké výši byly schváleny. Pokud se následně objevily částky jiné, podstatně vyšší, pak tyto považoval za nesmyslné a uvedl své v zásadě logické důvody, pro které by uvedené částky nemohly obstát, ani nemohly být navrhnuty, neboť po jejich výpočtu, jak uvádí i nalézací soud pod bodem 57. odůvodnění napadaného rozsudku, by nebyl schopen tyto poplatky s ohledem na jeho finanční možnosti vůbec platit, tedy by je nemohl schvalovat. Odvolací soud považuje toto jeho tvrzení za logické a v podstatě jako důvodný vnímá odkaz nalézacího soudu na vedené civilní řízení u Okresního soudu ve Vsetíně, pobočka Valašské Meziříčí pod sp.zn. 117 C 1/2019, kde vypovídal ještě podrobněji. Nalézací soud také důvodně poukázal na skutečnost, že neúměrně vysoké částky za každou bytovou jednotku

byly v rozporu se samotnou podstatou těchto zákonem stanovených povinných plateb a z tohoto pohledu pak i dospěl k závěru, že v předmětných výších poplatky nebyly nikdy na shromáždění projednány a přijaty. V neposlední řadě důvodně poukázal na Smlouvu o správě komplexu v Dětřichově se společností Wellness Jeseník, přičemž tato společnost nikdy takové poplatky po jejich schválení po žádném z vlastníků bytových jednotek fakticky nevybírala, tedy ani ve výši tvrzené poškozeným Jiřím C. a ani ve výši tvrzené obžalovaným, přičemž v tomto směru vycházel z objektivního důkazu, kterým je výpis z účtu jmenované společnosti. Z tohoto je zřejmé, že zmíněné měsíční platby tam nezasílal ani sám obžalovaný, ani další vlastníci. Uvedené tedy svědčí o správnosti závěrů, k nimž dospěl po provedeném dokazování nalézací soud a v tomto směru odvolací soud neshledává za potřebné jakékoliv doplnění dokazování, jak jej navrhuje ve svém opravném prostředku obžalovaný pod bodem 9., kdy nabízí jednak čestné prohlášení Adama J. a jednak eventuální jeho výpověď. Pakliže obžalovaný namítá, že pozdější zpochybňování výše příspěvků do SVJ Dětřichov bylo ze strany Jiřího C. čistě účelovým tvrzením, pak s tímto se odvolací soud nemohl ztotožnit, neboť toto nemá oporu v provedeném dokazování, v rámci kterého oproti obžalovanému soud nalézací hodnotil důkazy komplexně, v co nejširších souvislostech, což mu umožnilo následně přijmout objektivní rozhodnutí. V rámci své další námitky obžalovaný uvedl, že pohledávka z titulu nezaplacených příspěvků do SVJ byla pohledávkou existující a řádnou a její započtení na kupní cenu nemovitosti v xxx bylo z jeho strany zcela legitimním právním jednáním. S tímto jeho názorem se nelze ztotožnit, a to s odkazem na konstatování a hodnotící úvahy nalézacího soudu zachycené pod body 68.-73. odůvodnění napadaného rozsudku, kde se této problematice velice podrobně věnoval opět z různých úhlů pohledu. Všechny tam nalézacím soudem uváděné skutečnosti mají oporu v předloženém spisovém materiálu a jeho hodnotící úvahy v tomto směru jsou logické a přiléhavé, proto se odvolací soud s těmito plně ztotožnil a v podrobnostech je možno na ně plně odkázat. Pokud dále obžalovaný namítl, že z pohledu přiměřenosti výše poplatků do fondu SVJ se nalézací soud nezabýval velikostí objektu na č.p. 15 Dětřichov a v tomto směru navrhl po vrácení věci nalézacímu soudu doplnění dokazování, pak odvolací soud s ohledem na výsledky provedeného dokazování, k nimž dospěl nalézací soud, tuto námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

18. V další obsáhlé námitce se obžalovaný Petr C. zabýval problematikou údajného ovládání společnosti Exora trading s.r.o., kdy v této souvislosti poukázal na to, že byl v podstatě zneužit jako obětní beránek jinými osobami v rámci prosazování jejich zájmů, kdy dle jeho názoru hlavní osobou měl být pan Robert O., kdy pod body 13.-27. odůvodnění opravného prostředku poukázal na skutečnosti, které tento jeho závěr odůvodňují. I tato problematika nezůstala z pohledu obhajoby obžalovaného mimo pozornost nalézacího soudu, kdy je v podstatě možno soustředit pozornost na body 48.-51 odůvodnění napadeného rozsudku, z nich pak zejména na bod 50., kde nalézací soud mimo jiného uvedl, že společnost Exora trading s.r.o. byla jednoznačně personálně provázána s osobou obžalovaného a uvádí řadu skutečností, kterými tento svůj závěr odůvodňuje. Obžalovaný se v tomto směru snaží stát mimo a bagatelizuje svoji tehdejší situaci, nicméně nalézací soud správně poukázal na listinné důkazy, zejména úřední záznamy o podaných vysvětlení obžalovaného Petra C. a Antona L. z července a září 2015, z nichž je patrno, že tito spolu obchodovali, dále pak jejich vztah se svědkem Robertem O. Se zmiňovanými osobami se obžalovaný dlouhodobě znal a byl s nimi propojen. Pokud následně nalézací soud dospěl k závěru, že zájemcem o bytové jednotky nikdy nebyla společnost Exora trading s.r.o., ani jakákoliv osoba potenciálně oprávněná za ní jednat či osoba v pozadí, ale byl to jen a jen obžalovaný Petr C., přičemž společnost Exora trading s.r.o. byla pouze jím nastrčeným subjektem, kterou fakticky ovládal prostřednictvím dalších osob. Závěry nalézacího soudu v tomto směru jsou logické, důvodné, mající oporu v provedeném dokazování a za této situace námitky obžalovaného v jeho opravném

prostředku pod uvedenými body odvolací soud vnímá jako nedůvodné. Odvolací námitka obžalovaného, spočívající v tom, že se na trestném jednání měly podílet další osoby kromě něj, pak není námitkou novou, jak již bylo řečeno. Nalézací soud se jí náležitě věnoval, přičemž s jeho závěry se odvolací soud plně ztotožnil, proto je možno v podrobnostech na ně odkázat. Proti obžalovanému svědčí zásadní a nezpochybnitelné důkazy, umožňující rozhodnutí o jeho vině bez jakýchkoliv pochybností, a poukaz na možné jiné pachatele v tomto směru odvolací soud vnímá jako snahu obžalovaného o své vyvinění. Pokud obžalovaný dále namítl, že nalézací soud vyhodnotil částku 1,5 mil. Kč, kterou poškozený Pavel P. zaplatil jako kupní cenu za byty v Jeseníku, jako nízkou, což obžalovaný popírá, pak je třeba tento jeho závěr opět nevytrhávat z kontextu věci, ale je nutno jej hodnotit spolu s dalšími skutečnostmi tak, jak tyto vyplývají z provedených důkazů a jak to učinil nalézací soud v bodě 44. odůvodnění napadeného rozsudku. Další námitka obžalovaného směřovala do věrohodnosti svědka Marka V., přičemž k této problematice je možno uvést, že nalézací soud důvodně zasadil výpověď jmenovaného svědka do důkazní mozaiky, jak to vyplývá zejména z bodů 48. a 50. odůvodnění napadeného rozsudku. Důkazy ve věci provedené v zásadě potvrzují věrohodnost výpovědi tohoto svědka, který v podstatě v předmětné věci měl vystupovat jako „bílý kůň“ a který nečinil žádné rozhodné kroky za společnost Exora trading s.r.o. Pakliže obžalovaný poukázal na jeho výpověď, kde je spojován s Antonem L., který však v předmětné věci jakoukoliv svoji účast popřel, pak již výše bylo poukázáno na propojení obžalovaného Petra C. právě s Antonem L. a na jejich obchody, jakož i na jejich propojení. Tato námitka tedy nemohla obstát stejně jako i následná, kdy obžalovaný poukázal na tvrzení nalézacího soudu, dle kterého společnost Exora trading s.r.o. neměla prostředky na koupi bytů a příkladmo uvedl, že tato neuhradila 5 000 Kč za soudní poplatek. V reakci na uvedené je třeba poukázat na bod 48. odůvodnění napadeného rozsudku, kde je tato problematika nalézacím soudem podrobně řešena, a kde také důvodně poukázal na finanční situaci společnosti Exora trading s.r.o. v rámci jejího zájmu na zakoupení celé nemovitosti v Dětřichově, tedy celého komplexu v údajné hodnotě 50 mil. Kč, přičemž na svých účtech neměla žádné finanční prostředky a jako dokreslení tohoto stavu pak nalézací soud poukázal na situaci zmiňované společnosti v rámci vedeného civilního sporu u Okresního soudu v Jeseníku, kde se domáhala určení vlastnictví nemovitosti v hodnotě přes 8 mil. Kč, kdy nebyla schopna zaplatit ani soudní poplatek ve zmiňované výši. Uvedené nepochybně dokresluje situaci společnosti Exora trading s.r.o., ale také i její úlohu, a to, k čemu měla ve věci zájmů obžalovaného Petra C. sloužit, jak k tomuto správně dospěl nalézací soud. Obžalovaný se dále pod body 31.-33. odůvodnění napadeného rozsudku opětovně vrací jednak k provázání společnosti Exora trading s.r.o. s jeho osobou, kdy mimo jiné namítá, že závěry o této propojenosti nalézací soud staví pouze na informaci z druhé ruky a dále pak se opětovně zabýval problematikou výše příspěvků do SVJ Dětřichov, kdy v těchto směrech je možno odkázat na pasáže, ve kterých odvolací soud na tuto namítanou problematiku v odvolání obžalovaného reagoval. Obžalovaný Petr C. dále ve svém opravném prostředku namítl nevěrohodnost výpovědí svědků Marka Alexe J. a Ivety J. s ohledem na jejich výpověď u hlavního líčení, kdy museli být konfrontováni s výpověďmi, které učinili v přípravném řízení, kde uváděli, pokud jde o konkrétní dokumenty, jiné skutečnosti. K uvedenému je vhodné připomenout, že oba svědci vypovídali po zákonném poučení, odpovídajícím jejich procesnímu postavení, dále že nalézací soud skutečnosti, které vyplynuly z jejich výpovědí, konfrontoval v rámci své hodnotící činnosti s dalšími ve věci provedenými důkazy a pokud z výpovědí jmenovaných svědků dále vycházel jako z řádných a procesně využitelných, pak odvolací soud neshledal v jeho postupu žádného pochybení. Pokud je svědek konfrontován se svou výpovědí, kterou učinil v přípravném řízení, pak se jedná o standardní krok v rámci vedeného výslechu svědka, který sám o sobě nijak nezpochybňuje jeho výpověď. Jak již bylo řečeno, výpovědi obou svědků byly patřičným způsobem hodnoceny nalézacím soudem a důvodně našly své místo

v důkazní mozaice v předmětné věci. Podstatné, co vyplývá z jejich výpovědí, je, že shodně uvedli, že fakticky o všem ve společnosti Wellness Jeseník vždy rozhodoval sám obžalovaný, který za společnost dělal jen ty úkoly, které chtěl. Měl i podklady od účtu společnosti, v jejímž čele naprosto formálně stála svědkyně Petra M., která nečinila žádné úkony, což také ve své výpovědi potvrdila (bod 59. odůvodnění napadeného rozsudku). Dále je možno poukázat na bod 61. odůvodnění napadaného rozsudku, kde svědek Marek Alex J. uvedl, že „mně a ženě obžalovaný dal za úkol vyzvat poškozeného Pavla P. k tomu, aby uhradil nějakou dlužnou částku s tím, že svědkyně se přihlásila do datovky a jednala dle pokynů obžalovaného, který jí stál za zády a úkoloval, přičemž částka měla být kolem 300 000 Kč“. Svědkyně Iveta J. k tomuto uvedla, že „jednou psali výzvu k zaplacení, obsah zprávy jí byl obžalovaným doslova nadiktován a měla to poslat přes datovou schránku firmy Wellness Jeseník, výzva byla adresována Pavlu P., zpracoval ji obžalovaný a ona ji měla poslat za firmu Wellness Jeseník“. Uvedené v rámci vyhodnocení provedených důkazů jednoznačně svědčí o vlivu obžalovaného, jeho úmyslu a motivu celého jeho jednání. Závěr nalézacího soudu v tomto směru byl shledán správným a námitka obžalovaného byla vyhodnocena jako nedůvodná s ohledem na závěry nalézacího soudu ohledně jeho provázanosti se společností Exora trading s.r.o. Obžalovaný v opravném prostředku poukázal také na vyhodnocení telekomunikačního provozu nalézacím soudem, kdy má však za to, že v tomto jsou jisté nedostatky. K této námitce odvolací soud považuje za vhodné toliko uvést, že nalézací soud v tomto směru postupoval v souladu s provedeným dokazováním, kdy poukázal na vedený telekomunikační provoz z pohledu přístupu do bankovních schránek a elektronického bankovnictví společnosti ILLUMINATION SE, společnosti Exora trading s.r.o., společnosti Wellness Jeseník, jakož pak i dalších fyzických osob. V tomto směru skutečnosti, na které ve svém odvolání poukazuje obžalovaný, je opět nutno hodnotit spolu se skutečnostmi, které vyplývají z jednotlivých ve věci provedených důkazů nalézacím soudem, a dle přesvědčení odvolacího soudu nemají a ani by nemohly mít žádný vliv na správnost závěrů, k nimž dospěl v napadeném rozsudku nalézací soud. Obžalovaný Petr C. ve svém doplnění odvolání pak neuvedl žádné nové skutečnosti oproti těm, které uvedl prostřednictvím své obhájkyně a s nimiž se vypořádal v napadeném rozsudku nalézací soud, eventuálně výše soud odvolací.

19. Vzhledem k uvedeným skutečnostem, jakož i s přihlédnutím k pasážím napadeného rozsudku, ve kterých se nalézací soud zabýval obhajobou obžalovaného, na které je možno odkázat, je třeba konstatovat, že ta byla provedeným dokazováním vyvrácena, a proto odvolací soud námitky obžalovaného uplatněné v jeho opravném prostředku, atakující problematiku skutkových zjištění a hodnocení ve věci provedených důkazů, vyhodnotil jako nedůvodné, nemající vliv na správnost závěrů nalézacího soudu. Nebyl tak shledán důvod ke zrušení napadeného rozsudku podle **§ 258 odst. 1 písm. b), c) tr.ř.**

20. Nalézací soud nepochybil, pokud jednání obžalovaného Petra C. podřadil v bodě 1. pod zákonné znaky zvlášť závažného zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, 3, 5 písm. a) tr. zákoníku, dílem dokonaného, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a v bodě 2. zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku, přičemž jeho úvahy ohledně právní kvalifikace jednání obžalovaného se nacházejí pod body 74.-79. odůvodnění napadeného rozsudku. Je možno se ztotožnit s jeho závěrem, že obžalovaný svým jednáním naplnil po objektivní a subjektivní stránce zákonné znaky uvedených skutkových podstat, a to nejen v jejich základní podobě, ale i z pohledu okolností podmiňujících použití vyšší trestní sazby. Ve vztahu k zavinění, jakožto obligatornímu znaku subjektivní stránky trestného činu, nalézací soud důvodně dospěl k závěru, že obžalovaný jednal v případě obou trestných činů ve formě úmyslu přímého dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, který má oporu v provedeném dokazování. Z pohledu vývojového stádia trestného činu pak nalézací soud důvodně dospěl k závěru, že jednání obžalovaného v bodě 1. výroku napadeného rozsudku je třeba hodnotit jako pokus trestného činu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, neboť

vyplývá z výsledků provedeného dokazování. Jelikož odvolací soud neshledal v úvahách a následně ani v závěrech nalézacího soudu, týkajících se právní kvalifikace jednání obžalovaného, žádného pochybení, proto se s těmito plně ztotožnil a je tak možno v podrobnostech na ně odkázat. Za této situace nebyl shledán důvod k zásahu do napadeného rozsudku podle **§ 258 odst. 1 písm. d) tr.ř.**

21. Obžalovaný Petr C. svým opravným prostředkem napadl i výrok o trestu, byť víceméně formálně, neboť jeho námitky směřovaly prioritně do výroku o vině a hodnocení provedených důkazů. Nicméně i za této situace bylo povinností odvolacího soudu přezkoumat i tento výrok (§ 254 odst. 3 tr.ř.). Ve vztahu k tomuto je možno uvést, že nalézací soud odpovídajícím způsobem vyhodnotil všechny rozhodné skutečnosti, mající vliv na ukládání trestu. Při svých úvahách vycházel zejména z ustanovení § 38 tr. zákoníku o přiměřenosti trestních sankcí a § 39 tr. zákoníku o stanovení druhu a výše trestu. Hodnotil osobu obžalovaného, jeho soudní minulost, poměry, stupeň narušenosti, možnosti nápravy, okolnosti polehčující, přitěžující, jakož i okolnosti celého případu, jak to vyplývá z bodů 80.-85. odůvodnění napadeného rozsudku. Důvodně dospěl k závěru o naplnění podmínek, vyplývajících z ustanovení § 43 odst. 1 tr. zákoníku ohledně nutnosti ukládat úhrnný trest odnětí svobody, neboť je obžalovaný odsuzován za spáchání dvou trestných činů. Pokud všem těmto podstatným skutečnostem dal následně výraz ve výměře trestu odnětí svobody v trvání 5 let v rámci trestní sazby, která je v případě nejpřísnějšího zvlášť závažného zločinu podvodu podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku dána rozpětím 5-10 let, tedy na samé spodní hranici tohoto zákonného rozpětí, pak nelze hovořit o tom, že by tento trest byl nepřiměřeně přísný anebo nezákonný. V souladu se zákonem byl obžalovaný pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazen do věznice s ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Odvolací soud považuje uložený trest obžalovanému za zákonný a přiměřený, reflektující všechny rozhodné skutečnosti, mající vliv na ukládání trestu, plně odpovídající požadavkům individuální a generální prevence, a proto nebylo třeba jeho zásahu z pohledu **§ 258 odst. 1 písm. d) či písm. e) tr.ř.**

22. Obžalovaný Petr C. napadl svým opravným prostředkem i výrok o náhradě škody, byť víceméně formálně, přičemž však s ohledem na ustanovení § 254 odst. 3 tr.ř. byl odvolací soud vázán přezkumnou povinností i ve vztahu k tomuto výroku, jež je výrokem navazujícím na výrok o vině. Otázkou náhrady škody se v napadeném rozsudku nalézací soud zabýval pod body 86.-89. odůvodnění, přičemž jeho úvahy a argumentace tam uvedené ve vztahu k poškozeným Pavlu P. a Jiřímu C. byly shledány přiléhavými. Proto se odvolací soud i v této části ztotožnil s rozhodnutím nalézacího soudu. V podrobnostech lze na předmětnou pasáž odůvodnění napadeného rozsudku odkázat. Nebyl tak shledán důvod k zásahu odvolacího soudu z pohledu ustanovení **§ 258 odst. 1 písm. f) tr.ř.**

23. Jelikož námitky obžalovaného Petra C., uplatněné v jeho opravném prostředku, byly vyhodnoceny jako nedůvodné, bylo proto rozhodnuto způsobem, vyplývajícím z výrokové části tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání

se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Poškozený má možnost žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem, za který byla obžalovanému uložena majetková sankce tímto rozhodnutím, a to podle zákona č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení a o změně některých zákonů.

Olomouc 29. dubna 2025

JUDr. Jiří Zouhar v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Říhová.